

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 28. februar 2018 — Sporting Odds Limited mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Irányítása (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság — Ungarn)

(Sag C-3/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — fri udveksling af tjenesteydelser — artikel 56 TEUF — artikel 4, stk. 3, TEU — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — restriktioner — hasardspil — nationale bestemmelser — statens drift af visse former for hasardspil — eneret — koncessionsordning for andre former for spil — krav om tilladelse — administrativ sanktion)

(2018/C 142/15)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Sporting Odds Limited

Sagsøgt: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Irányítása

Konklusion

- 1) Artikel 56 TEUF skal fortolkes således, at den i princippet ikke er til hinder for et tostrengt system for tilrettelæggelse af markedet for hasardspil, hvorved visse typer af disse spil henhører under den statslige monopolordning, mens andre henhører under ordningen med koncessioner og tilladelser til foranstaltning af hasardspil, når den forelæggende ret har fastslået, at de bestemmelser, der begrænser den frie udveksling af tjenesteydelser, reelt og på en sammenhængende og systematisk måde forfølger de formål, som den berørte medlemsstat har påberåbt sig.
- 2) Artikel 56 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en national regel som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter tildelingen af en tilladelse til foranstaltning af online-hazardspil udelukkende er forbeholdt udbydere af hasardspil, der er i besiddelse af en koncession til drift af et kasino, som er beliggende på det nationale område, for så vidt som denne regel ikke udgør en ufravigelig forudsætning for at opnå de tilstræbte formål, og der findes mindre restriktive foranstaltninger for at opnå sådanne formål.
- 3) Artikel 56 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorved der er indført en ordning med koncessioner og tilladelser til foranstaltning af online-hazardspil, når denne lovgivning indeholder regler, som er diskriminerende over for erhvervsdrivende med hjemsted i andre medlemsstater, eller når den fastsætter regler, der ikke er diskriminerende, men som anvendes på en ikke-gennemsigtig måde eller gennemføres på en sådan måde, at ansøgningen fra visse tilbudsgivere med hjemsted i andre medlemsstater afskæres eller vanskeliggøres.
- 4) Artikel 56 TEUF og artikel 4, stk. 3, TEU, sammenholdt med artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som ikke fastsætter en undersøgelse ex officio af, om de foranstaltninger, der begrænser den frie udveksling af tjenesteydelser som omhandlet i artikel 56 TEUF og lægger bevisbyrden på sagens parter, er forholdsmæssige.
- 5) Artikel 56 TEUF, sammenholdt med artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at det påhviler en medlemsstat, der har gennemført en restriktiv lovgivning, at fremlægge beviser, hvorved det tilsigtes at godtgøre dels, at der foreligger formål, som kan begrunde en restriktion for en grundlæggende frihed, der er sikret i EUF-traktaten, dels at restriktionen er forholdsmæssig, og i modsat fald skal den nationale domstol kunne drage enhver konklusion, der følger af en sådan mangel.

- 6) Artikel 56 TEUF skal fortolkes således, at det ikke kan fastslås, at en medlemsstat ikke har opfyldt sin pligt til at begrunde en restriktiv foranstaltning som følge af den omstændighed, at den ikke har fremlagt en analyse af virkningerne af den nævnte foranstaltning på det tidspunkt, hvor den indføres i den nationale lovgivning, eller på det tidspunkt, hvor en sådan foranstaltning undersøges af den nationale domstol.
- 7) Artikel 56 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en sanktion som den i hovedsagen omhandlede, der pålægges som følge af en overtrædelse af den nationale lovgivning, hvorved der er indført en ordning med koncessioner og tilladelser til foranstaltning af hasardspil, såfremt en sådan national lovgivning viser sig at være i strid med denne artikel

⁽¹⁾ EUT C 112 af 10.4.2017.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 1. marts 2018 — sag iværksat af Maria Tirkkonen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Korkein hallinto-oikeus — Finland)

(Sag C-9/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — offentlige kontrakter — direktiv 2004/18/EF — udbudsprocedure for offentlige kontrakter vedrørende rådgivningstjenester til landbruget — spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en offentlig kontrakt — ordning for indkøb af tjenesteydelser ved kontrakter, der består i, at enhver økonomisk aktør, der opfylder de på forhånd fastsatte vilkår, godkendes som leverandører — ordning, som ikke efterfølgende er åben for andre økonomiske aktører)

(2018/C 142/16)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein hallinto-oikeus

Parter i hovedsagen

Maria Tirkkonen

Procesdeltager: Maaseutuvirasto

Konklusion

Artikel 1, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2004/18/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter skal fortolkes således, at en rådgivningsordning for landbruget som den i hovedsagen omhandlede, hvorved en offentlig enhed indgår kontrakter med enhver økonomisk aktør, som opfylder de på forhånd fastsatte egnethedskrav, der fremgår af et udbudsmateriale, og som har bestået den prøve, der er nævnt i dette udbudsmateriale, selv om ingen ny økonomisk aktør har mulighed for at tiltræde denne ordning under hele dennes begrænsede varighed, ikke udgør en offentlig kontrakt i dette direktivs forstand.

⁽¹⁾ EUT C 86 af 20.3.2017.